

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ θιουμανικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμην δρ. 19. Τομήνους δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύτρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολάρια 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηναι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 7

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἡ Ἀννα-Μαρία

Ἐνα πρωτὶ, τὴν ὥρ. ποὺ ἡ Ζίνα ἔκανε μᾶθημα Γεωγραφίας καὶ χαζμουριόταν πάνω στὸ χάρτη τῆς Εὐρώπης, τῆς ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψιν μιᾶς ταπεινῆς γυναίκας, τῆς παραμάνας τῆς, ποὺ κατοικοῦσε στὴ γειτονικὴ πόλιν καὶ πολὺ σπάνια πῆγαινε στὸ παλάτι.

Ἡ Ζίνα πῆδησε ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς. Ἀφῆσε βιβλία καὶ τετράδια, ζήτησε τὸ καπέλλο τῆς, τὴ μπέρτα τῆς καὶ κατέβηκε στὸ πάρκο. Ἡ παραμάνη εἶχε πρόσωπο γλυκὸ καὶ μελιχλιῶ. Καὶ μὲ ἀπερίγραπτη χάρη φοροῦσε τὸ ἐθνικὸ ἐνδυμα τῶν γυναικῶν τῆς Βαλκανίας.

Ἡ Ζίνα ἔπесε στὴν ἀγκαλιά τῆς διατηροῦσε πάντα ἀγάπην καὶ ἐδῆνω μὲ σὺν ἑαυτῇ τὴ γυναῖκα.

Ἡ Ἀννα-Μαρία κοίταξε τὸ ρόδινο προσωπάκι καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς μικροῦλας καὶ ρώτησε:

—Ἡ μικρὴ Βασίλισσά μου εἶναι φρόνιμη καὶ χροῦμενη;

Ἡ Ζίνα τὴν κοιτοῦσε: δὲν ἤξερε ἂν μπερροῦσε ν' ἀπαντήσῃ ναί...

—Ἐγὼ ποὺ ζῶ ἀνάμεσα στὸ λαό, εἶπε μὲ ὕψος σοβαρὸ ἢ παραμάνη, ἀκούω νὰ λένε πολλὰ...

—Τὶ πολλὰ, Ἀννα-Μαρία;

—Λένε πὺς ἡ μικρὴ Βασίλισσα εἶναι περήφανη, πεισματάρη καὶ κάνει ὅ,τι τῆς ἀρέσει. Ψέμματα δὲν εἰν' ὅλ' αὐτά;

Ἡ Ζίνα συλλογίστηκε μιὰ στιγμὴ, ὅστερα χαμῆλως τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

—Ἰσως δὲ εἶναι ψέμματα...

—Τὶ λές; Τ' εἶπες πρὲς νὰ χύνω δάκρυα ἀκατάπαυτα! εἶπε ἡ καλὴ γυναῖκα. Σκέψου, μικρὴ Βασίλισσά μου: μπορεῖ νὰ κάνῃ τόσα καλὰ, ὅταν βρίζεται

ψηλά, σ' ἕνα θρόνο!... Πολλὰ καλὰ!...

Τὸ κορίτσι δὲ θύμωσε. Ἐνὰ δάκρυ ἦταν ἑτοιμο νὰ κυλήσῃ στὸ μάγουλό του.

—Ὅχι προσπαθῶ, θὰ προσπαθῶ!

Καὶ σιγώτερα, σιμώνοντας τὸ πρόσωπό τῆς πρὸς τὴ καλὴ τῆς παραμάνη, φηθόρισε:

«Ἐλεγον πὺς κάποιο τέρας λίγο ἔλειψε νὰ καταβροχθίσῃ τὴ Βασίλισσα.» (Σελ. 42, στ. α'.)

—Μίλησέ μου γὰ τὴ μαμά μου, Ἀννα-Μαρία... Ὅχι πὺς αὐτὸ μ' ἀνακουφίζει.

—Ναί, μικρὴ μου Βασίλισσα... Τὸ δυστύχημα ποὺ δὲν ἔζησε!.. Ἦσαν ἀγ-

γελος, σ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ! Καμμιὰ φορὰ, σ' ἐπαίρνε στὰ γόνατά τῆς καὶ σὲ κοιτοῦσε μὲ λυπημένον ὄφρος, σὰ νὰ φοβόταν πὺς γρήγορα θὰ σὲ ἄφινε μοναχούλα. Μιὰ μέρα, μόλις εἶχες ξυπνήσει καὶ εἶχες στρέψει πρὸς ἐμᾶς τὰ μεγάλα μάτια σου, ποὺ λαμπύριζαν σὲν μαῦρα διαμάντια. Δὲν κρατήθηκα νὰ μὴν πῶ:

—«Τὶ ὁμορφὴ ἡ μικρούλα μας!»

Ἡ μητέρα σου ἀκούμπησε τὸ χέρι τῆς στὸ κεφάλάκι σου καὶ ἀποκρίθηκε:

«—Ναί, Ἀννα-Μαρία, ἐλπίζω πὺς θὰ γίνῃ ὡραία, μὰ προπάντων ἐλπίζω πὺς θὰ γίνῃ καλὴ... Ἡ καλωσύνη εἶναι ἡ ὁμορφιὰ τῆς ψυχῆς. Καὶ ἂν, ἀργότερα, ἡ Ζινούλα μου δὲν τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ μοναχὴ τῆς, θὰ τῆς θυμίζεις ἐσὺ αὐτὴ τὴν εὐχή μου».

Ἡ Ζίνα σκέπασε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς. Καὶ ἀπ' τὰ τρισοῦθα τὰ μακρινὰ τῶν ἀναμνήσεών τῆς ἔβλεπε μιὰ γυναῖκα μὲ εὐγενικά καὶ ὡραία χαρακτηριστικά νὰ τῆς ἀνοίγῃ τὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἡ καλωσύνη εἶναι ἡ ὁμορφιὰ τῆς ψυχῆς» εἶχε πεῖ. Ἀχ, ναί, ἡ Ζίνα ποθοῦσε θερμὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὁμορφιὰ τῆς ψυχῆς...

Τὸ ποθοῦσε. Μὰ ἦταν καὶ τὸ φυσικὸς τῆς;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ κήπου, ἡ Ζίνα εἶδε ἕνα διακονιάρη, τόσο κουρελιασμένο καὶ ἔλεσι-νό, ὥστε αἰσθάνθηκε ἀηδία.

Ὁ κουρελιάρης εἶδε καὶ αὐτὸς τὴ βασίλισσα, ἔβαλε τὸ χέρι στὴ θύρα τοῦ καὶ ὑποκλίθηκε ὡς κάτω. Τότε ἡ Ζίνα— ποῖος θὰ τὸ πιστέυε!— ἔσκαψε τὰ γέλια!

Αὐτὰ τὰ αἰώνια γέλια τῆς, ποὺ τῆς εἶχαν γεννηθεῖ τόσες ἀντιπάθετες καὶ τίσους ἐχθρόους...

Ὁ δυστυχισμένος γέρος εἶπε:

«Ἐφαγαν καὶ ἤπιαν στὴν ὑγειὰ τῆς Βασίλισσας...» (Σελ. 42, στ. γ'.)

—'Αν ή γλυκειά Μεγαλειότης σου ήξερε πόσο είμαι αξιολόγητος, ίτως θα κλαιγε άντι να γελάση μ' ένα γέρο που πεθαίνει της πείνας.

—Μικρή μου Βασίλισσα, φιθύρισε κι' ή Άννα-Μαρία, έχεις τή δύναμη να βοηθήσης ατόν τόν δυστυχή.

—Δέν έχω πειά τίποτα στόν κόσμο.. Τίποτα. Ούτε παντάρα! έφέλλισε ό γέρος.

Τής Ζίνας τότε τής ήρθε μιá έμ- πνευση.

Έβγαλε τó χρυσό βραχιόλι της, έκοψε ένα τριαντάφυλλο κι' ύστερα τάδωσε και τά δυό στό φτωχό.

Έκθαμβος εκείνος έρώτησε:

—Δικά μου;... Δικά μου, Μεγα- λειοτάτη;

—Βεβαίωτατα δικά σου. Στρίψε το γρήγορα όμως, προτού μου έρθη έπι- θυμία να σ'τά πάρω πίσω. Πούλησε τó βραχιόλι και θά μπορούσης ν' αγορά- σης πολλά καρβέλια.

Ο γέρος έβαλε τó χρυσό κόσμημα στην τσέπη του. Ύστερα έφερε τó τρι- αντάφυλλο στην μύτη του. Φαινόταν σά να κατέβαινε τ' άρωμά του ως τά βάθη της καρδιάς του.

—Ω, Βασίλισσά μου, φιθύρισε, εί- μαι δούλος σου. Άν καμμιά μέρα μπορούσω να προσφέρω καμμιά διηγε- σία στη Μεγαλειότητά σου, θά τó κά- μω μ' όλη μου τήν καρδιά... Ποιός ξέρει, καμμιά μέρα...

Άφησε άσυμπλήρωτη τή φράση του κι' απομακρόνηκε γεμάτος μυστήριο, μά μέ τó πρόσωπο φωτεινό από χαρά.

Η Ζίνα γύρισε στην παραμάνα της κι' είπε:

—Τι λές, θά εδχαριστήθηκε τώρα ή μαμά;

Όπως έκανε άλλοτε ή μητέρα της, ή παραμάνα άκούμπησε τó χέρι της στις μαύρες μπουκλες της μικρούλας και, δίχως ν' άπαντήση στην έρώτη- σή της, είπε:

—Και υπάρχει μεγαλύτερη εδχα- ρίστηση παρά να βοηθή κανείς τόν πλε- σιον του;

—Ναί, άπάντησε ή Ζίνα. Είναι ώ- ραιο, πολύ ώραιο...

Η ώρα της «άκροάσεως» κόντευε να τελειώση. Παρουσιάστηκε ένας θα- λαμηπόλος.

—Φεύγω... είπε ή παραμάνα.

Κι' άφησ' ένα φιλιό στό χέρι της βα- σίλισσας.

—Άντιό, ψυχή μου. Χαίρομαι για- τί σήμερα άπόκτησες ένα φίλο. Πόσο θά τώθελα να γίνουν τέτοιοι φίλοι όλοι σου όί δηήκοι!

—Κι' εγώ θά τώθελα... Μά πώς να τó κατορθώσω;

—Δέν είναι πολύ δύσκολο: Να σκέ- πτεσαι περισσότερο τά θάσνά τους

παρά τίς έπιθυμίες σου. Αυτό είναι!...

Η μικρή Βασίλισσα άνέβηκε στό παλάτι της και βγήκε στό παράθυρο για να ίδω άκόμη τήν καλή γυναικα.

Τήν παρακολούθησε ως που χά- θηκε.

Τή στιγμή άκριβώς εκείνη είδε τόν ίππότη Μάρφα να περνά με τó μετρη- μένο του βήμα.

Άμέσως συλλογίστηκε τή στολή που φορούσε τήν ήμέρα της στέψεως.

Αυτό έφτασε για να τήν πιάσουν πάλι τά γέλια. Και τó χαρωπό προσωπάκι της με τά λακκάνια έκανε αντίθεση με τά σουφρωμένα φρύδια, τó σκληρό στόμα και τ' άπειλητικά βλέμματα του γέρου συμβούλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Μιά άπαισία ιδέα

Άπ' τήν άρχή της φιλίας της με τή Μίλλο και τήν Κάρολα, ή Ζίνα ά- φέρωνε πολλά άποθέματα στη συντρο- φιά τους. Άρες όλόκληρες φλουροδσαν και για να διασκεδάσουν, έπισοοδσαν χί- λια δυό.

Μιά μέρα όί τρεις φίλες, άφου δα- ρέθηκαν όλα τά παιγνίδια τους, βάλθη- καν να βρούν «κάτι καινούργιο».

Ο καιρός ήταν λαμπρός, γι' αυτό αί- σθανόνταν τήν ανάγκη να βρούν άπ' τή «φυλακή», όπως έλεγε ή Ζίνα.

Η βασιλική έθιμοτυπία δέν άπαγό- ρευε να κατεβούν να παίξουν στό πάρ- κο. Κατέβηκαν λοιπόν κι' άρχισαν τόν περίπατό τους.

Στήν άκρη του άνκτεροικού κήπου ήταν τó πετηνοτροφείο. Ύπήρχαν εκεί πολλά σπάνια πουλιά: φασιανοί άσημέ- νιοι και χρυσοί, παραδείσια, παγώνια, μικροί πράσινοι παπαγάλοι, άλλα μι- κρά πουλάκια σά μύγες, που έμοιαζαν πολύτιμα κοσμήματα με φτερά. Πό κάτω όπήρχε ένα όρνιθοτροφείο, δ- που ζοοσαν ειρηνικά μερικά πουλιά λι- γότερο λαμπρά μά περισσότερο χρή- σιμα:

Κότες, πετεινοί, πάπιες, κι' ένα σω- ρό ήμερωμένα περιστέρια, που τή νό- κτα κοιμούνταν σ' αυτό τó πετηνοτροφείο και τήν ήμέρα πετοοδσαν στό μεγάλα δέντρο του κήπου. Πολλές φορές πή- γαιναν πιο μακριά: κατέβαιναν στη δη- μόσια πλατεία, ή μέσα στους ίδιωτι- κούς κήπους.

Όλα όμως άνηκαν στην ίδια ράτσα κι' είχαν ένα χρώμα σάν άνοιχτό κι- τρινο μετάξι. Γι' αυτό όλοι στην χώρα τά γινώριζαν και κανείς δέν τολμούσε να βλάψη τά βασιλικά περιστέρια. Ξανα- γυρνοοσαν λοιπόν κάθε δράδυ στόν κή- πο άνενόχλητα.

Όστόσο όί μικρούλες σεργιανοοσαν άκόμα κάτω άπ' τόν ήσκιό των μεγά- λων δένδρων με τά καταπράσινα φυλ- λώματα.

—Δέν μπορούσαμε να κίμουμε καμ- μιά φάρσα; είτε ή Μίλλο, ή μεγαλότε- ρη άπ' τίς τρεις, ένα χαριτωμένο κο- ριτσάκι, ψηλό και τόσο ξανθό, όσο όί άλλες δυό ήταν καστάνες.

Η Κάρολα άπάντησε:

—Τι φάρσα μπορεί κανείς να κά- μη μέσα σ' έναν κήπο, άπ' όπου άπχ- γορεύεται ή έξοδος;

—Άν γράψαμε άστειες έπιστολές; έπρότεινε ή Μίλλο.

—Δε στέλνονται ποτέ όί άστειες έ- πιστολές, είπε κάπως περιφρονητικά ή Ζίνα. Ωστε θάταν περιττό να τίς γράφουμε.

Σήκωσε τά μάτια. Κοντά της, με τή χαριτωμένη οίκειότητα τών ζώνων που δέν τάχουν ποτέ, κκομεταχειρι- σθή, ήρθε και κάθησε ένα περιστέρι. Με τά καθαρά και στρογγυλά μάτια του που είχαν άποχρώσεις ρουμπινιές, κοιτούσε τά κορίτσια.

—Νά μιá... είδε! φώναξε ή Μίλλο. Νά γράψουμε άστειά πάνω σέ χαρτά- κια και να τά κρεμάσουμε στό λαμβό των περιστεριών. Ύστερα θά τ' άρή- σουμε να πάνε στην πόλη. Οί άνθρω- ποι που θά τά πιάσουν, θά διαβάτουν τίς έξυπνάδες μας και θά σκάσουν στό γέλια...

Η ιδέα αότη τίς ένθου ήσασε, τίς έμά- γεψε όλες. Η Ζίνα είπε κι' έφεραν άμέ- σως χαρτί έπιστολών, μικρούς φακέλ- λους, κορδελίτσες κόκκινες, μελάνι και πέννα.

Ύστερα κάθισαν κι' όί τρεις: γύρω σ' ένα τραπέζακι του κήπου και τά γέ- λια τους άντηχοοσαν χαρούμενα κάτω άπ' τά πρασινοφόρα δέντρα...

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Όλη τήν ήμέρα, ή πικπαδιά, καθι- σμένη κοντά στό παράθυρο, για να βλέπη να βελονιάζει, έβραζε τó φόρε- μα και τήν ποδιά της Πασχαλιάς. Σε πέντε μέρες θά είχαμε Χριστούγεννα κι' ή Πασχαλιά ήθελε καινούργιο φό- ρημα και καινούργια ποδιά. Και ή πα- παδιά δέν ήθελε νέ χαλάση τó χατήρι της Πασχαλιάς! Ήταν τó στερνό παι- δι της, έξη χρονών, και τήν άγαπούσε όσο όλα τάλλα παιδιά της μαζί. Τό σκοτάδι της νόχτας άρχισε γρήγορα να πλκλώνη τή γή, γιατί ήταν όλίχλη πυκνή, μά ή πικπαδιά βιαζότανε να τε- λειώση τήν ποδιά. Τό φόρεμα πλέον είχε τελειώσει. Έμεινε μόνο τó στρί- φωμα της ποδιάς. Εκείνη τή στιγμή έφθασε κι' εγώ με τόν παπά στό σπίτι. Είχε προσφερθή ό καυμένος να με φιλο- ξενήση έκείνο τó δράδυ. Άφου έχαί- ρετσα τήν παπαδιά και με σόστησε ό παπάς ποιός είμαι, τής είπε σέ χα-

μηλό τόνο, για να μ'ήν άκούσω εγώ: —«Σφάξε, πικπαδιά, εκείνη τήν κότα τή λαβουράτη που δέ γεννά, ξέρεις, για να φιλοξενήσουμε τόν κύριον έπι- θεωρητά».

Όσο μου τικά δμως και άν τó είπε ό παπάς, έγώ τó άκουσα. Άλλά και να μ'ήν τó άκούγα, ήξερα εκ πείρας τί σημαίνουν όί κρυφές αότες συνεννοή- σεις. Έλαμα όμως τόν άδιάφορο, για- τί,—όμολογώ τήν άμαρτία μου,—ας ήτανε και σαρακοστή, προτιμούσα τή λαβουράτη κότα άπό τά φασόλια ή τó λάχανο.

Τότε κι' ή παπαδιά έκρέμασε τó φόρεμα και τήν ποδιά στό καρφί και, χαϊδεύοντας τήν Πασχαλιά, τής είπε: «Πασχαλίτσα μου, αύριο θά σου τε- λειώσω τήν ποδιά»,—κι' έτοιμάστηκε να φύγη. Δέν είχε προφτάσει όμως να κατεβή στην ούλη και άκούσαμε άπό μιá γωνιά του δωματίου κλάμματα και λυγμούς. Έπιδέφσαμε και όί δυό και είδαμε έκπληκτοι τήν Πασχαλιά όρθή, γυρισμένη κατά τόν τοίχο, να κλαίη με άναφυλλητά και να έχη τó πρόσωπό της σκεπασμένο με τά δυό της χέρια.

—Τι έχεις, Πασχαλιά μου, παιδί μου; τήν ρώτησε ό παπάς.

—Θέλω τήν ποδιά μου να τήν τε- λειώση άπόψε ή μάνα μου».

Όταν είδα κι' εγώ τά χοντρά δι- κρυα της Πασχαλιάς, συνήλθα άπό τή λαιμαργία μου και κάνοντας πώς δέν ξέρω τίποτα, έρώτησα τάχα που πήγε ή παπαδιά.

—Έπ'ήγε να έτοιμάση ένα όρνιθι να σέ φιλέσουμε», μου άπάντησε ό παπάς.

—Μπα, σέ καλό σας! έφώναξα. Έγώ νηστεύω αότ'ε τίς μέρες. Θά φάγω ό,τι βρεθή. Άς έρθη γρήγορα ή κυρά- παπαδιά, να τελειώση τήν ποδιά τού κοριτσιού».

Η Πασχαλιά, χωρίς να περιμένη διαταγή, έτρεξε άμέσως και είπε στην μάνα της ν'ένεβή επάνω, γιατί ό μάρ- μτας νηστεύει και δέ θά φάγη όρνιθι.

Η παπαδιά ήρθε και σέ μισή ώρα ή τουαλέττα της Πασχαλιάς ήταν έ- τοιμη. Όταν πλέον ή Πασχαλιά έφό- ρεσε για τελευταία πρόβα και τó φό- ρημα και τήν ποδιά και γύριζε τότε έμπρός και πότε πίσω, και ή παπαδιά πότε έστρωνε τó φόρεμα με τήν παλά- μη της, πότε τó τραβούσε προς τά κά- τω, για να στρώση καλά, ή μικρή ήταν στόν έξδρομο ύδρανό. Τι να σάς πώ, πολλά ώραια πράγματα έζήλεσα 'ς ατόν τόν κόσμο σάν τó εδικοιμένο όμως και γελαστό πρόσωπο της Πα- σχαλιάς, τή στιγμή που φορούσε τά καινούργια ρούχα, δέν έζήλεσα άλλο!

Κι' ένω άκόμη ή παπαδιά παρατη- ρούσε και διόρθωνε τίς έλλείψεις, ή Πα- σχαλιά έσφυγε άπό τά χέρια της κι' έγι-

νε άφαντη. Δέν άκουγόταν καν στό σπίτι.

Όταν ξαναγύρισε, ήταν κά- ως με- λαχολική και μάς άνήγγειλε ότι ή ά- δελφή της, παντρεμένη εκεί στη γει- τονιά, που πήγε και τής έδειξε τήν τουα- λέττα της, τής είπε ότι τó φόρεμα έπρε- πε να είχε μιá πιέτα, γιατί όταν μεγα- λώση, θά τής κοντίνη τó φουστάνι και ότι άν όπήρχε ή πιέτα, θά τήν έζη- λωναν και θά μάκραινε. Αότη λοιπόν ή πιέτα ήταν τó μόνο νέφος στην εδ- τυχία της. Άλλά κι' αότó διαλύθηκε με τήν δήλωση της παπαδιάς ότι, όταν μεγαλώση, θά τής κόμη άλλο φόρεμα.

Έβγαλε λοιπόν τά καινούργια της ή Πασχαλιά και ή παπαδιά τά έκρέμα- σε πάλι στό καρφί, τέλεια πλέον. Η δέ Πασχαλιά έκάθησε άντικρυ και δέν ξε- κολλούσε τó βλέμμα της άπό κεί.

Άλλά δέν ξέρω πώς, με είχε πιάσει μιá έπιθυμία να βασανίσω λιγάκι τήν Πασχαλιά. Δέν πιστεύω να ήταν εκ- δικήση για τήν κότα... Καί λέγω με έ- πίσημο τρόπο στόν παπά, ότι τά Χρι- στούγεννα, ένω έρχόνταν άπό τήν Ά- θίνα στη Θεσσαλονίκη, έπνίγιζαν στό δρόμο, στη θάλασσα, και ότι ώστόσο στείλουν άλλα Χριστούγεννα, θά περά- ση πολλές καιρές και ή Πασχαλιά θά άργήση να φορέση τά καινούργια ρούχα. Καί ένω, σδαρνούμενοι τάχα με τόν παπά, συζητούσαμε τó πράγμα, άκούμε πάλι κλάματα και λυγμούς. Ήταν ή Πασχαλιά, που έθρηνηοσε τó ναγάρι των Χριστουγέννων! Τότε πλέον αί-

σθάνθηκα τύψεις, έκάλεσα κοντά μου τήν Πασχαλιά και προσπαθούσα να τήν πείσω, ότι έστειλε άλλα Χριστούγεν- να ό Δεσπότης άπό τή Δράμα και δ- τι τήν Κοριακή ό πατέρας της θά τά διαβάση χωρίς άλλο στην εκκλησία. Καί για να τήν πείσω τελειωτικά πώς έτσι ήταν, άνοιξα τó Όρολόγιον του παπά, που ήταν άπάνω στό ράφι, τής έδειξα τήν εικόνα της Γεννήσεως του Χριστού, τής έδειξα τó Χριστό, τήν Παναγία και τής είπα: «Νά, τά βλέ- πες που τά έστειλε ό Δεσπότης τά Χριστούγεννα»;

Τότε λοιπόν έπίστεψε ή Πασχαλιά, έχαμογέλασε, έκοίταξε άλλη μιá φορά τά καινούργια της ρούχα, έφαγε και, άφου έτοποθέτησε τά καινούργια ρού- χα άπό κάτω άπό τó προσκέφαλό της, άποκοιμήθηκε ύπνο εδτυχίας. Καί σή- μερα που είναι Χριστούγεννα, ό νοός μου πετά στην εδτυχισμένη Πασχα- λιά και τήν ζηλεύω.

(Χριστούγεννα 1922)

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

10

Όποιος περιφανεύεται
Και σιέται και λυγίεται
Χωρίς να έχη αξία,
Κρίνεται, κοροϊδεύεται
Μά και περιφρονείται
Άπό τήν κοινωνία.

CHEF

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

Ι ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η Ρηνούλα άρχισε να τραβά. Καί για μεγάλη έκπληξη του Τοτού, τó άμαξάκι ξεκίνησε κι' άρχισε να τρεξη... σάν άληθινό.

Τι άμορφα! Ά, μά είχε γούστο κι' αότη ή άμαξάδα!...

Άλλά δέν πρόφτασε να τó πη καλά-καλά ό Τοτός και παταράκι! τó άμα- ξάκι σκόνησε σέ μιá πέ- τρα και τραντάχτηκε. Με τó τραντάγμα, ό Τοτός, που δέν κρατιόταν γερά, τινάχτηκε έξω και βρέ- θηκε ξαπλωμένος ανά- σκελα στό χώμα!

Η Ρηνούλα χτύπησε τά παλαμάκια κι' έβαλε τά γέλια:

—Χά, χά, χά!... Τι ά- στεϊός που είσαι!... Έτσι εύκολα πέφτεις εύς!... Έ- λα λοιπόν, σήκω, τινάξου και ξανακάθησε.

—Πού; έκαμε ό Τοτός ένω σηκονόταν κι' έβίναζε τά ρούχα του.

—Στό καροτσάκι.

—Ά, μπα, μπα! Δέν ξανακάθουμαι! τέτοιες άμαξάδες άς μου λείπουν.

—Καλά λοιπόν. Άφου δέν σάρεση ούτε τó καροτσάκι, πάμε να κάνουμε κούνια στό ψηλά δέντρο.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΟΥΝΤΟ ΠΡΩΤΟ...

Μουντό πρωινό του 'Οχτώβρη, μελανό, Κι' είναι βαρεία, σκοτεινιασμένη ή μέρα, Καμιά χαρά στο μαύρον ουρανό, Κανένα φως, βαθιά στο πέλαο πέρα.

Στο μαύρον ουρανό κανένα φως, Καμιά χαρά σ' ου πέλαγον ιά βάθη Κι' ένας καϊμός απ' την ψυχή κρυφός Περνάει για κάποια ανόητη που έχαθη.

"Ενας καϊμός απ' την ψυχή περνά Μιάν ανόητη ποδώντας περασμένη... —Κύμα, και γή και ούράνια σκοτεινά Σε μιάν αυγή του 'Οχτώβρη πεθαμένη. (Σπέτσες, 1922) ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΗΝ άλλη φορά, έινχε να σάς πώ πως κάποια παραμονή Πρωτοχρονιάς πήγαμε στο Σουρρή να κόψουμε την πητή. Αυτό δεν ήταν τίποτα το έκτακτο. Κάθε χρόνο σχεδόν, όσο ζούσε ο ποιητής εκείνος, στο σπίτι του κόβαμε την πητή όλοι οι λόγοι των Αθηνών. Έτσι το είχαμε πάρει συνήθεια. Τα μεσάνυχτα της παραμονής, το ξενύχισμα του παλιού κι' η γέννηση του καινούργιου Χρόνου, έπρεπε να μās βρούν εκεί, γύρω στο μεγάλο τραπέζι, μαζεμένους αδελφικά. Η στιγμή ήταν επίσημη. Γινόταν ένα είδος τελετής, μυστηρίου. Σβύναμε τα φώτα και τα ξανάβγαμε. Και στο κόψιμο της πητής, ή κυρία Σουρρή έφερε έναν πελώριο Ημεροδέκτη, άπιαστο, που έξοχιζε τα ξωφύλλα του δ' ίδιος ο Σουρής, και μέσα σε χειροκροτήματα, ευχές και ζητωκραυγές, μās ξεφανέρωνε το πρώτο φύλλο με την κόκκινη, τη χαρούμενη ήμερομηνία της Πρωτοχρονιάς.

Τη θυμήθηκα και προχθές αυτή την τελετή, που μου έφεραν τον Ημεροδέκτη του 1923. Μά δεν έκαμα τίποτα «έπίσημο»... Μονάχος μου, τον έκάρφωσα στο ξύλο όπου είχε ξεφυλλιστή ο περσινός, είπα μέσα μου «και του χρόνου» κι' άρχισα να ξεφυλλίζω κι' αυτόν... Έτσι θα κάνω κάθε μέρα. Και θα βλέπω πόσες του μηνός έχουμε, τι ήμερα της εβδομάδας και τι γιορτή. Τίποτ' άλλο. Γιατί οι σημερινοί Ημεροδέκτες δεν γράφουν πολλά πράγματα. Καλά-καλά ούτε τις γιορτές έχουνε. Γιατί... δεν χωρούνε όλες στο σίγχο. Και συχνά διαβάσετε ακατάληπτα τέτοια: Γρηγόρ. έπ. Νόσ. Δομιτιαν. όσ. Σαμαρείτ.

Γεωργ. μεγάλ. τροπ. Καλ κάθον-τρέχα-γύρευε!

Πολλοί δεν σημειώνουν ούτε την ανατολή και τη δύση του ήλιου. Και κανείς δεν κάνει λόγο ούτε για φεγγάρι, ούτε για εκλείψεις, ούτε για άρχες εποχών, ούτε για ήμερες... Πού ο καϊμένος ο Καζαμίας, ο παλιός! Όλα τήλεγε, όλα τήγραφε, για όλα μās φωτίζε και μās οδηγούσε αυτός. Και τότε θα είχαμε Πανσέληνο το ξέραμε, και τότε θα γινόταν έκλειψη ήλιου ή σελήνης, και τότε θάταν έαρινή ήμερία, και τότε θάρχιζε ο χειμώνας, και πόσε θάμπανε ή ανόητη, όλα! Κι' από γιορτές δά, μη ρωτάτε. Με το νι και με το σίγμα: Γρηγορίου επισκόπου Νύσσης, Δομιτιανού όσίου, της Σαμαρείτιδος, Γεωργίου μεγαλομάγιστρος τροπαιοφόρος, άργία και κατόλυσος οίνου και ελαίου!

Θά πητε: ο Ημεροδέκτης δεν χωρεί. Ο σκοπός του δεν είναι παρά να μās δείχνει την ήμερομηνία μ' ένα μεγάλο αριθμό, όπως το ρολόι του τοίχου την ώρα. Ένψ ο Καζαμίας ο παλιός ήταν δόλκαίρο βιβλίο και χωρούσε απ' όλα. —Μ' αυτό λέω κι' έγώ. Ο Ημεροδέκτης αντικατάστησε τον Κοζομία, μ' ή αντικατάσταση δεν έχει τέλεια. Όταν δεν έχουμε μαζί κι' ένα Καζαμία, απ' αυτούς τους λαϊκούς που βγαίνουν τώρα, ή ένα Ημερολόγιο, —Ημερολόγιο αληθινό, όχι απ' αυτά τα «φιλολογικά», που δεν έχουν παρά ένα κουτσό εορτολόγιο σαν του Ημεροδέκτη, —δεν μπορούμε να βρούμε όλα τα πράγματα που μās χρειάζονται. Είναι περιπτώσεις π: χ: που πρέπει να ξέρουμε χωρίς άλλο αν στις τόσες του δέινα μηνός θάχη ή δεν θάχη φεγγάρι. (Για ένα ταξίδι, για μιá έκδρομή, για μιá παράσταση κτλ.) Πούδ θα μās το πη λοιπόν, άφου ο Ημεροδέκτης μας δεν δείχνει τα φεγγάρια, Ο Καζαμίας ή ένα καλό Ημερολόγιο.

Ο καϊμένος ο Καζαμίας! Τι αναμνήσεις μου φέρνει! Γιατί όταν ήμουν παιδί, δεν είχαμε παρ' αυτόν. Αυτόν και το «αίώνια» λεγόμενα Καλαντάρια, (έκείνα με τα χαράκια στη μετállην θήκη, τα ξέρετε.) Ούτε Ημερολόγια βιβλία είχαμε, με διηγήματα, ποιήματα, νεκρολογίες και ρεκλάμες, ούτε Ημεροδέκτες. Αυτά βρήκαν ύστερα. Έμεις τον Καζαμία μας ξέραμε. Κι' ήταν τόσο καλός οδηγός! Φιάνει μόνο να μην έπίστετε κανείς τις προφητείες του. Γιατί είχε και προφητείες... κάθε άλλο παρ' αστερονομικές. Άξαφνα, για την ίδια μέρα, βλέπατε: «Έκλειψη σελήνης — πτώσις του Υπουργείου». Το πρώτο βέβαια θα γινόταν και μόνο ένας άμαθής μπορούσε να δυσπιστήσει. Για να

πιστέψη όμως και το δεύτερο, θάπρεπε ναταν ο Κουφιοκεφαλάκης!

Αλήθεια... από το Μάρτη που θα είσαχθη το ευρωπαϊκό Ημερολόγιο και την πρώτη του μηνός θά την πούμε 14, τι θα κάνουμε τους Ημεροδέκτες που άγοράσαμε; Θά τους πετάξουμε; —Δεν το πιστεύω... τώρα είναι τόσο άκριβοι!.. Θά κοιτάζουμε άπλως τον άποκάτω αριθμό, τον μικρότερο, που λέει την ήμερομηνία αλλά— φράγκα...

Σας άσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του Άκαδημαϊκού JULES SAND AU

Ε'. (Συνέχεια)

Γελοῦσαν, εφώναζαν, τραγουδούσαν κι' ή χαρά τους δεν είχε όρια. Ο καπετάν Κουπιάς, καμαρώνοντας για το καπετανάκι, κουνοῦσε τα κουπιά του άπάνω, κάτω, χωρίς κι' αυτός να ξέρη τι του γίνεται κι' ή βάρκα μάκρυνε δλοένα από τη στεριά, κι' δλοένα τραβιόταν προς το πέλαγο, σά να την έσερνε ξν' άράτο σχοινί.

Για να έκτιμήρη κανείς τις άποστάσεις μέσα στη θάλασσα, πρέπει να έχη πολλό γυμνασμένα μάτια και να είναι καλός ναυτικός. Τα παιδιά όμως, σάν άπειρα δλως διόλου κι' άγύμναστα, ένόμιζαν πως ήταν ακόμα μέσα στο λιμάνι, ένψ τώρα ταξίδευαν στ' άνοιχτά. Η προκομιά ήταν πολλό μακριά κι' όλα τα πράγματα που άφηναν πίσω τους, γινόταν δλοένα μικρότερα και σχεδόν δεν φαινόταν πιά καθαρά.

Σε λίγη ώρα έπαψαν άξαφνα και τα γέλια και τα τραγούδια. Γιατί όσο έβγαιναν στ' άνοιχτά, τόσο μεγάλωνε ή θαλασσοταραχή κι' ο σέλος.

Μέσα στο λιμανάκι ήταν γαλήνη: άπέξω όμως ήταν τρικυμία. Και στα πρόσωπα των παιδιών ζωγραφήθηκε άπορία, έκπληξη, φόβος.

Κατάκοπος, άπαισιμένος, ο Κουπιάς κάτι προσπαθούσε να κάνει: αλλά οι προσπάθειές του ήταν μάταιες κι' άνώφελες. Όλοι άρπαξαν τα κουπιά: μά τόσο περίφημα τα κατάφεραν, ώστε σε λίγη ώρα τα κύματα τους τα έπηραν κι' άπόμειναν με τα χέρια άδειανά. Μά και τα κουπιά να μην έχαναν, λίγο κερδισμένοι θά ήταν, γιατί δεν ήξεραν καθόλου πως έπρεπε να τα μεταχειρισθούν. Κι' όμως ο φόβος τους μεγάλωσε σά να έχισαν τη μόνη έλπίδα σωτηρίας.

Ξαφνικά δονατά, αλλά τις άπελπισμένες τους κραυγές μόνον ο Θεός μπορούσε να τις άκούση... Η ήμερα άρχισε να κλίνη, ο ήλιος πήγαινε να βασιλέψη και το δυτικό μέρος του ού-

ρανού ήταν κατακόκκινο σά φλόγες πυρκαϊάς. Μέσα στις φλόγες αυτές, χάθηκε σε λίγο ο ήλιος. Πουθενά σδν ερίζοντα δεν φαινόταν ούτε ένα τρεχαντήρι, ούτε ένα φορτηγό, ούτε ένα φαροκάιχο. Δεν ήξεραν πού βρίσκονταν. Όπου κι' αν γύριζαν τα μάτια, δεν έόλεπαν παρά μόνο θάλασσα κι' οδριν! Τι να κάμουν;

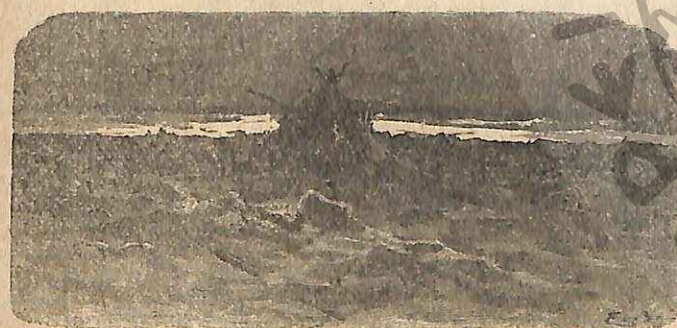
Καθώς σηβαίνει πάντα μεταξό ανθρώπων που συμφώνησαν να κάμουν μιάν άνοησία, άρχισαν πρώτα να ρίχνουν την αίτια ο ένας στον άλλον: «Εσύ φταίς!... Όχι, έγώ δεν φταίω, εσύ!» και τα λοιπά και τα λοιπά. Έπειδή όμως καθένας έβλεπε μπροστά του τον κίνδυνο που δλοένα και μεγάλωνε, τα δυστυχισμένα παιδιά άποφάσισαν να μονοιάσουν. Ο κοινός κίνδυνος τα έκαμε νάφήσουν τη μάταιη φιλονεικία. Καθόνταν ζαρωμένα το ένα κοντά στο άλλο, χλωμά, έλεεινά, με τα μάτια άγριεμένα. Και ούτε φώναζαν πιά ούτε έκλαιγαν. Έτρεμαν μόνο από το φόβο...

Η βάρκα τους πότε έγύριζε σά σβούρα στην κορυφή των κυμάτων, πότε βοθιζόταν, γινόταν άφαντη μέσα σε βάραθρο. Τα άγρια κύματα βοδίζαν, ούρλιαζαν γύρω της σάν πεινασμένοι λύκοι.

Ο Στέφανος κι' ο Κουπιάς, αυτοί οι δυο ήταν ακόμα λίγο ζωηροί. Του Στέφανου μάλιστα θάλεγε πως ή φοβερή εκείνη σκηνή κινούσε περισσότερο την περιέργεια παρά το φόβο. Είχε άκούσει από τη μητέρα του την ιστορία του Ραβινσώνα κι' ένόμιζε πως πλησίαζε κι' αυτός νάράξη σε κανένα έρημονήσι. Κι' ή έλπίδα αυτή δεν τον δυσαρροτούσε.

Και να, έγινες ίσα-ίσα εκείνο που έπιθυμούσε. Γιατί τη στιγμή που ο ήλιος βοθιζόταν σδν Ωκεανό, ή βάρκα έπεφτε άπάνω σε κάτι βραχάκια. Είχε έξοκείλει σε μιá ξέρα, — είχε πέσει έξω!

Από τη σύγκρουση της βάρκας με τους βράχους, τα παιδιά έπεσαν κάτω κι' έγιναν μαλλιά-κουβάρια. Σηκώθηκαν σε λίγο και πασπάτευαν τα πλευρά τους. Εδτοχώς φτηνά τη γλύτωσαν, γιατί κανένα δεν έκτόπησε πολλό άτχη-

«Τα κύματα ούρλιαζαν γύρω στη βάρκα...» (Σελ. 53, στ. α')

μα. Η βάρκα όμως έγινε θρύψαλα. Σωστό ναύαγιο!...

Σ'.

Ο Βράχος των Γλάρων

Η ξέρα όπου έναυάγησε ή βάρκα, άπλώνεται έλόγυρα 'ς ένα μεγάλο έρημο βράχο, που έχει σχήμα άλλόκοτο. Όψη φοβερή κι' όφώνεται άκριδώς στη μέση σά θεόρατο κάστρο. Η θάλασσα δεν σκεπάζει ποτέ την κορυφή του, όπου καταφεύγουν τη νύκτα οι γλάροι των μερών εκείνων: γι' αυτό οι κάτοικοι τον όνόμασαν Βράχο των Γλάρων.

Η θέση των παιδιών δεν ήταν βέβαια καθόλου εύχάριστη... Όπως ήθελε όμως, όσο φοβερή κι' αν ήταν, άιστάνθηκαν μεγάλη ά-

νακούφιση όταν έπεσαν έξω. Θάλεγε πως το μικρό εκείνο ταξιδάκι, — το «γυράκι» που λογάριζαν, — τα έκαμε να αίστανθούν τόσο άποστροφή προς την άπιστη, την πλανεύτρα θάλασσα, ώστε δεν μπορούσαν να κρατηθούν και ηδούσαν από τη χαρά τους μόλις έπατησαν στεριά.

Μά ή χαρά τους δεν έβάσταξε πολύ. Τι θάπολινον όταν νυκτώση...

Και πρέπει να ξέρετε, πως κι' ή κοιλιά τους έπαίξε ταμπούρα...

Τρελλόπαιδα, ναί, βέβαια... τι τα θέλετε όμως που είχαν άγγελική καρδιά! Και όσοι έτυχε νάχουν στις τσέπες τους το δειλινό τους φαί, τώδα-

λαν κάτω, το μοίρασαν σε ίσα μερίκια και καθένας πήρε το μερίκι του.

Το τραπέζι, δεν άογησε να στρωθή. Στο φως και στο λιτό προσάγι, προσέστησαν λίγα μύδια και διάφορα άλλα θαλασσινά, που τα έπιασαν απ' έδω κι' από καί... Στο

«Τότε τους, ξεκίνησαν. Τ' άρχισα!...» (Σελ. 45, στ. γ')

τέλος ο Στέφανος τους έπρέσφρε και το ξετσίκοιμα ή το ξεπλουτικό, καθώς λένε, δηλαδή το επιδόρπιο: Τότες έμοίρασε δλοπρόθυμα την τσοκολάτα που είχε στην τσέπη του.

Αναμεσα στα συντρίμια της βάρκας, που είχαν πετχχθή στην ξέρα, βρέθηκε κι' ένα φλασκί, γεμάτο ως τη μέση ρομί ανακατεμένο με νερό. Και καθένας ήπιε από μιá γουλιά.

Τώρα πιά δεν έμενε άλλο τίποτα, παρά να σκεφθούν πως θάδιανυκτερεύσουν.

(Έπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Η. Γ. Φ. και Γρ. Σ.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΗ...

«Η γυναίκα πρέπει να γνωρίζει τόσα γράμματα, ώστε να έκφράζη τις σκέψεις της: τόση Ιστορία, ώστε να γατά την πατρίδα της: τόση Φιλοσοφία, ώστε να στέρηγη την τύχη της: τόση Έπιστήμη, ώστε να πιστεύη στο Θεό: και τόση Ηθική, ώστε να γίνε-νε καλή σύζυγος και μητέρα».

[Από τους ρωμαίους λόγους, βραβευμένα πρώτη μεταξό 30,000 εις διαγωνισμόν της Ιταλικής δημοκρατίας «Piccolo Giornale d'Italia»]

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΑΛΗΝΗ

(Αριθ. Έγκρ. 10)

Καθρεφτισμένη στα νερά της λίμνης, η Γαλήνη φαίνεται σά να λουζεται στο φως, που η Σελήνη σά χάνει της ήδονικῆς περιούριάς της χύνει.

Σ' αυτή την ώρα, τη σερνή τάση της έχει πάρει κι' είναι σά μιὰ βασίλισσα, που παίρνει απ' τὸ φεγγάρι τιμές, σκορπώντας γύρω της θιές κι' οὐράνια χάρη.

Ακίνητη στὰ πόδια της, κοιμάται ἡ γῆ, ντυμένη σ' ἓνα χιτώνα ἀπὸ φῶς· κι' ἐπάνω της σερμένη μιὰ λαοκρότητα σερνή, τὴ δείχνει εὐτυχισμένη.

Κι' ὁ οὐρανὸς πού χαίρεται, φαίνεται νὰ σιωπῇ κονιά στὴ γῆ, πού σιγανὴ δέχεται λῆς ὑπώνει. Ἰδ! τὴ σιγμὴ ἐπίσημη, σιγμὴ στὸ χρόνο μόνι!

Φανίρης Παπαλάζαρος

ΟΙ ΔΥΟ ΛΟΥΣΤΡΟΙ

(Αριθ. Έγκρ. 21)

Στὴν τιράτσα τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ, ἓνα χλωμὸ ἀγοράκι μένει ὄρεσ καὶ ὄρεσ καρφωμένο στὴν ἀνακατακλιτὴ πολυθρόνα του. Εἶναι πολὺ ἀδύνατο, μόλις σηκώθηκε ἀπὸ μεγάλη ἀρρώστεια. Τώρα ζεσταίνεται στὸν εὐεργετικὸ ἥλιο τοῦ φθινοπώρου. Εἶναι μιὰ μέρα γλυκεῖα καὶ δὲ θυμίζει καθόλου τὸν παγερὸ χειμῶνα πού ὀρεχται...

— «Εἶσαι καλὰ, Ἀνδρέα μου;» ρωτᾷ ἡ μαμά πού κάθεται δίπλα του μ' ἓνα βιβλίο σὰ χέρι. «Θέλεις νὰ τελειώσουμε τὸ παραμῦθί μας; Νὰ δοῦμε τί ἀπέγεινε τὸ βασιλόπουλο, πού κνηνοῦσε τὸ δρόμο, πάνω στὸ χρυσοῦ ἀλογοῦ μὲ τὰ φτερά;»

— «Ὁ, μαμάκα, εἶμαι πολὺ χαρούμενος πού βλέπω τὸν ἥλιο, τὸν κῆπο μας, τοὺς ἀνθρώπους πού περνοῦνε κάτω στὸ δρόμο. Πές μου πῶς δὲ θὰ πῶσω πάλι στὸ κορβόβι;»

— «Ὁχι, ὄχι, παιδάκι μου. Τώρα δὲ νιατρὸς εἶπε πῶς ἔγεινε ἐντελῶς καλὰ. Τὴν ἄλλη ἑβδομάδα, θὰ βγοῦμε μὲ τ' ἀμάξι περὶπατο.»

Τὸ παιδί μένει συλλογισμένο... Κεῖνῃ τῇ σιγμῇ, στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἀκούστηκαν γέλια. Δυὸ λουστράκια, μὲ τὰ κεφάλια τους στὸν ὄρο, τρέχουν νὰ καθίσουν μετὰ κατόπιν τῆς πόρτας τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ. Εἶναι καὶ τὰ δύο ἐυλόγητα, καμένα πρόσωπα. Στὰ μάτια τους ὅμως λάμπει ὅλη ἡ ὕ-

γεία κι' ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς. Τὸ μικρότερο βαστάει ἐνὶ κυδῶνι. Δαγκάνουν μὲ τὴ σειρά, πότε ὁ ἓνας, πότε ὁ ἄλλος καὶ φαίνονται κατενδυσιασμένοι. Τὰ γέλια κι' οἱ φωνές τους φτάνουν ὡς τὴν ταράτσα πού κάθεται ὁ Ἀνδρέας.

— «Τι συλλογίζεσαι, χρυσό μου;» ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ μητέρα, σκόνοντας μὲ λαχτάρα πάνω του.

— «Ἄχ, μαμά, βαρέθηκα πιά τοὺς γιαιτροὺς, τὰ πικρὰ γιαιτρικά τους καὶ ὅλα! Ἀς μπορούσα κι' ἐγὼ νὰ γυρῶ σὺν αὐτὰ τὰ παιδιά (κι' ἔδειξε τοὺς λούστρους) κι' ἄς ἤμουνα φτωχὸς καὶ κουρελιασμένος σὺν ἐκείναις!»

Κι' ἐγείρε βαρετὰ τὸ κεφάλι, κλείνοντας τὰ μάτια. Ἡ μητέρα του χαίδεψε στοργικὰ τὰ μαλλιά, ἐνῶ ἓνα δάκρυ κυλοῦσε στὸ κλειστό βιβλίο.

Χωτικό Τριανταφυλλο

Η ΤΥΦΛΗ

[Απὸ μιὰ εἰκόνα]

(Αριθ. Έγκρ. 12)

Ποτὲ δὲν βλέπει τοῦ ἡλίου τὶς ἀχτίνες. Πού τρέχουν καὶ γελᾶνε μὲ τὸ ἄγέρι, καὶ σὺν τὶς πικρινιδιαίριες σει- [ρῆνες]. Στὶς σκιές ἔχουν στημένο τὸ [καρτέρι].

Δὲν ξέρει τὰ λουλούδια τὰ γνου- [δένια]. Μὲ τὶς πολὺχρωμὲς τους φθοε [σιές]. Μῆτε καὶ τὰ νερά τὰ διαμαντένια. Πού σιγοκελαδοῦν σιςρεματιές.

Μακρὺς ὁ κάμπος μπρὸς τῆς ξε- [τυλγίης]. Τὴν κόκκινή του πλοῦσα χαλμάδα. Τὸ χρῶμα τὸ χρυσοῦ τὸ στάχυ [σιμίγει]. Πού ἀστράφτει στὴ χαδιάρα τοῦ [ἡλίου ἀχτίδα].

Κι' αὐτὴ τραβᾷ μὲ τὸ σταμνὶ στὸ [χέρι]. Τυφλὴ στοῦ λειβαδιοῦ τὴν ὀ- [μορφιά]. Μονάχα ὁ χάρος φῶς θὲ νὰ τῇ [φέρῃ]. Μεσ' τοῦ οὐρανοῦ τὴ διάπλατη [ἀγκαλιά]. Ἀρρεοκάτιστο

Ο ΠΑΠΑΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑ—ΣΟΦΙΑΣ

(Αριθ. Έγκρ. 28)

«Ὅταν οἱ Τοῦρκοι μπήκαν στὴν Ἀγιά-Σοφία, ἡ λειτουργία δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει ὁ παπὰς πού τὴν ἔκανε, πῆρε τὸ ἅμ- [σκοπότητο], ἀνέβηκε στὰ κατη- χούμενα, ἀνοίξε μιὰ πόρτα, μπή- κε μέσα καὶ τὴν ἐκλείσε ἀμέ-

σως. Οἱ Τοῦρκοι πού τὸν κινή- γησαν, εἶδαν ἀπὸ πού ἔγεινε ἄ- φροντος, ἔτρεξαν ἐκεῖ μὰ δὲν ἤ- ραν μπροστὰ τους παρὰ τοῖχο χωρίς πόρτα. Πολέμησαν τότε νὰ τὸν χαλάσουν μὲ τὰ ὅπλα τους, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν. Ἐφραν καίτοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ δὲν ἔ- κμαν τίποτε. Προσκάλεσαν ὅ- λους τοὺς κτίστες τῆς Πόλης, ἀλλὰ ὅλων οἱ κόποι πῆγαν χα- μένοι. Οὔτε μὲ λουστούς, οὔτε μὲ τίποτε δὲν μπόρεσαν νὰ χαλά- σουν τὸν τοῖχο! Γιατί εἶναι Θεοῦ θέλημα, ὅταν θὰ ξαναπά- ρουμε τὴν Πόλη, νὰ φανῇ ἡ πόρ- τα καὶ νὰ νοίξη μόνῃ της, γιὰ νὰ τελειώσει ὁ παπὰς τὴν λειτουρ- γία πού τὴν ἄφησε τότε στὴ μέση.

(Αριθ. Έγκρ. 13)

Μὲ σύντροφο τὸ φεγγάρι σ' ἀ- σμημένα θάλασσα, ἓνας ψαράς χαρούμενος γοργά-γοργά ρίχνει τὰ δίχτυα. Ὁλόρθος μέσα στὴ βάρκα στέκει καὶ τὰ γένεια του τὰ σαχτὰ τοῦ τάνεμιζι ἐδῶ κι' ἐκεῖ τ' ἀγέρι.

Κουράστηκε! Τὰ χέρια του, τὰ σιδερένια χέρια, μουδιάσανε καὶ ὁ ἰδρωτὰς βρέχει τὸ πρόσωπό του. Στὸ βράχο ἐκεῖ ἀτέναινε, πού στὴ θάλασσα ἀσειστος τὸ βορρὰ δὲν σκιάζεται. Ὁ φάρος μυστικὰ ἀνοικοκλεῖ τὰ μάτια του μὲ ἀχώριστο σύντροφο τὸ κύμα. Ἀκόμη χαρούμενος, τραβᾷ τὰ δίχτυα τώρα γοργά-γοργά κι' ἡ θάλασσα φλοιοβίζοντας πηδᾷ ἀ- φρόγυμη στὴ βάρκα. Καὶ νά! σὲ λίγη ὥρα ἡ βάρκα γιόμισε ψά- ρια. Τοῦ ψαρά τ' ἀσήμι!.

Ο ΨΑΡΑΣ

(Αριθ. Έγκρ. 14)

Μὲ σύντροφο τὸ φεγγάρι σ' ἀ- σμημένα θάλασσα, ἓνας ψαράς χαρούμενος γοργά-γοργά ρίχνει τὰ δίχτυα. Ὁλόρθος μέσα στὴ βάρκα στέκει καὶ τὰ γένεια του τὰ σαχτὰ τοῦ τάνεμιζι ἐδῶ κι' ἐκεῖ τ' ἀγέρι.

Κουράστηκε! Τὰ χέρια του, τὰ σιδερένια χέρια, μουδιάσανε καὶ ὁ ἰδρωτὰς βρέχει τὸ πρόσωπό του. Στὸ βράχο ἐκεῖ ἀτέναινε, πού στὴ θάλασσα ἀσειστος τὸ βορρὰ δὲν σκιάζεται. Ὁ φάρος μυστικὰ ἀνοικοκλεῖ τὰ μάτια του μὲ ἀχώριστο σύντροφο τὸ κύμα. Ἀκόμη χαρούμενος, τραβᾷ τὰ δίχτυα τώρα γοργά-γοργά κι' ἡ θάλασσα φλοιοβίζοντας πηδᾷ ἀ- φρόγυμη στὴ βάρκα. Καὶ νά! σὲ λίγη ὥρα ἡ βάρκα γιόμισε ψά- ρια. Τοῦ ψαρά τ' ἀσήμι!.

Πανούργος Ὀδυσσεύς

Παρασμένα μεσάνυχτα, ὁ ὕ- πνος δὲν ἐννοεῖ νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά μου. Ἀπ' τὸ παράθυρο βλέπω ἔξω τὴ φύση (σ' αὐτὸ τὸν τόπο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κοι- μῇ) μὲ κλειστὸ παράθυρο τὸ καλοκαίρι. Πικρὸ σκοτάδι γύρω βασιλεύει, γιατί λείπει σήμερα τὸ φεγγαράκι. Μιὰ βαρεὶα μυρωδιὰ ἀπλώνει ὁλόγυρα... Ὁμι ὅμως ἀρώμα λουλουδιῶν... κατὶ ἄλλο —εἶναι τῆς θάλασσας ἀρώμα. Τὰ ἀπαλίσια αὐτὰ φύκια τῆς Μεσο- γείου ὀρχοῦν μὲ βαρεὶα μυρω- διὰ πού φθλίνει ὡς ἐδῶ. Ἐξῶ στὸ δρόμο ἔρημια. Μόνο μιὰ σκιά πλανιέται ὡδ καὶ κεῖ. Ὁ- ναι κανένας ἀστεγὸς πού διανυ- κτερεῖ περπατώντας στὸ ἀτέ- λειστο Καί... Πού καὶ πού, ἓνα φῶς πέφτει στὸ ἀγχο σκοτάδι τῆς νύχτας: εἶναι τὸ φῶς τοῦ φάρ- ο τῆς Ἀλεξάνδρειας...

Παναχού Παρῶν

ΣΤΕΡΝΗ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ (Χαρισμένο στὴν Καρότα)

(Αριθ. Έγκρ. 20)

Παρασμένα μεσάνυχτα, ὁ ὕ- πνος δὲν ἐννοεῖ νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά μου. Ἀπ' τὸ παράθυρο βλέπω ἔξω τὴ φύση (σ' αὐτὸ τὸν τόπο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κοι- μῇ) μὲ κλειστὸ παράθυρο τὸ καλοκαίρι. Πικρὸ σκοτάδι γύρω βασιλεύει, γιατί λείπει σήμερα τὸ φεγγαράκι. Μιὰ βαρεὶα μυρωδιὰ ἀπλώνει ὁλόγυρα... Ὁμι ὅμως ἀρώμα λουλουδιῶν... κατὶ ἄλλο —εἶναι τῆς θάλασσας ἀρώμα. Τὰ ἀπαλίσια αὐτὰ φύκια τῆς Μεσο- γείου ὀρχοῦν μὲ βαρεὶα μυρω- διὰ πού φθλίνει ὡς ἐδῶ. Ἐξῶ στὸ δρόμο ἔρημια. Μόνο μιὰ σκιά πλανιέται ὡδ καὶ κεῖ. Ὁ- ναι κανένας ἀστεγὸς πού διανυ- κτερεῖ περπατώντας στὸ ἀτέ- λειστο Καί... Πού καὶ πού, ἓνα φῶς πέφτει στὸ ἀγχο σκοτάδι τῆς νύχτας: εἶναι τὸ φῶς τοῦ φάρ- ο τῆς Ἀλεξάνδρειας...

Παναχού Παρῶν

Παναχού Παρῶν

Παναχού Παρῶν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητὴς, στοὺς μαθητὰ τοῦ τελευταίου ὕμνου πού ἀν- κτούν:

— Τὸ τελευταῖο ὕμνιον νὰ β- ἔξω ὅλο!

Κι' οἱ μαθητὰ σηκώνονται καὶ βγάζουν ἔξω τὸ ὕμνιον!

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος.

Μονόκριβη:— Ἀχ! ὁ Γ' ὕμνος, ὁ καὶ μὲν βουβάθηκε ἀπὸ ἀρ- ρώστεια.

Καμῆλια:— Ναι... κι' ἤξερε δὺςτυχος τρεῖς γλώσσες.

Μονόκριβη:— Μὰ τί; εἰς ὅλε βουβάθηκε;

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἰδανισμῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 11 Ἰανουαρίου 1923

Οἱ νέοι μου φίλοι! Πρέπει νὰ μά- θουν, —τὸ θυμίζω δὲ καὶ στοὺς παλ- ούς, πού μερικοὶ τὸ ἔχασαν, —ὅτι κα- θε τοῦ γράμματος σὲ μένα περὶ πᾶν χίλι μὲ τὸ ὄνομά τους καὶ μὲ τὸν ψευδὸνυμὸν τους. Ἐγὼ πῆ μάλιστα —καὶ πολλοὶ τὸ κάνουν, — ὅτι τὸ ψευ- δόνυμο εἶναι καλὸ νὰ γράφεται μὲ κό- κινη μελανὴ γιὰ νὰ διακρίνεται, νὰ ἔ- χωρίζῃ. Θέλω δηλαδὴ, ὅταν ἀνοίγῃ ἓνα γράμμα, νὰ θίγῃ ἂ ἔσως τίνα- εἶναι, —πρᾶγμα πού πο- λὲς φορὲς δὲ μπορῶ νὰ μάθω ἀπὸ μιὰ δυσανάγνω- στη ὑπογραφή...

Ἐπίσης, ὅταν τὸ γράμμα ἔχῃ παραγγελία, πρέπει νὰ ση- μειώνεται κι' ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀποστο- ῆως ἢ, ἀκόμη καλύτερα, νὰ ἐσωκλει- σται μιὰ ταμνία του, δηλαδὴ μιὰ τυπω- μένη διεύθυνσις του, πού μπορεῖ νὰ τῇ- κόβῃ ἀπὸ τὸ περιτύλιγμα τοῦ φυλάξι- ου του. Ἀλλὰ καὶ παραγγελία δταν δὲν ἔχῃ τὸ γράμμα, ἡ διεύθυνσις δὲν εἶναι περιττὴ. Ὁνομα, ψευδόνυμο, τόπος διαμονῆς, χρονολογία, διεύθυνσις, — ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα δταν στέλνῃ κανεὶς ἓνα γράμμα.

Ὁ πατέρας τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης Μαρίας Δ. Μουστῆς, πού παρακο- λουθεῖ μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τὸ περιο- δικό μας, γιὰτὶ χρόνια δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ, μού διαβίβαζε μερικὰ πολὺτιμες ὑποδείξεις. Καὶ πρῶτο, λέει, θὰ ἤθελε νὰ γράφω κατὰ καὶ γιὰ μι- κρότερα παιδιά. Ἀλλὰ τὸ γράμμα εἶ- ναι ἀπὸ τὸ Νοέμβριον καὶ θὰ εἶδε πᾶς- φέτος ἔχουμε τὴ «Ρηνούλα καὶ τὸν Τότη».

Ἐπειτα θὰ ἤθελε νὰ ἐξακολου- θοῦσαν τὰ «Νέα καὶ Περίεργα», πού τὰ καθήρησα ὅμως, γιὰτὶ παρατήρη- σα δτι δὲν ἐνδιέφεραν τοὺς περισσο- τέρους. Τρίτον μού συνιστᾷ τὴ βελτιώ- ση τῆς Σελίδος Συνεργασίας. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ βελτιώθηκε μὲ τὴν τροποποι- ῆση τοῦ κανονισμοῦ τῆς, ὅπως φάνη- κε ἀνωτέρω. Καὶ τέλος θὰ ἤθελε τὸ πε- ριοδικό μας ὅχι μόνον φιλολογικόν, ἀλ- λά κι' ἐγκυκλοπαιδικόν. Νάπερὸν δὲν δαδῇ καὶ μιὰ δὴ σελίς, γιὰ νὰ με- ταδίδῃ στὰ παιδιά γνώσεις ἀπ' ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ ἔπιστο. Αὐτό, νὰ σὰς πᾶ, πολλὰς φορὲς τὸ σκέφθη- κα κι' ἐγὼ. Κι' ἂν δὲν τὸ ἔκαμα ὡς- τὼς, αἰτία εἶναι ὁ περιορισμένος χώ- ρος τοῦ φύλλου. Πού νὰ χωρῶν δὴ μὴ σὺντομή, ἔπιστο! ἡ, νηπιακὸ, πόνημα, διήγημα καὶ νὰ μὴν τόπος γιὰ γνώσεις! Ὡς τόσο ὑπάρχει μιὰ νεωτά-

τὴ ἀγγλικὴ «Παιδικὴ Ἐγκυκλοπα- εία». Γραμμένη μὲ ἀμύητο τρο- πο γιὰ παιδιά κι' εἰς ὁμογενήματα βασιάνει, ἔχει ὅλες ἐκείναις τὶς γνώ- σεις πού πρέπει νὰ ἔσῃ κατὰ παιδὶ καὶ κατὰ ἄνθρωπον. Καὶ σὲ δυο-τρία χρό- νια, λίγο-λίγο, θὰ μπορούμε νὰ δημο- σιεύῃ ὅλη στὸ περιοδικό μας καὶ μὲ τὶς εἰκόνας... Τὶ θὰ λέγατε λοιπόν, ἂν στὸ ἔξω ἔδω; ἔδωκα ἓνα μόνον μυστο- ῆμα, —π: χ: μετὰ τὸ τέλος τοῦ «Βρά- χου τῶν Γλαρών», —κι' ἂν ἀρχίζα νὰ- φερῶν μὴ-δὴ σελίδες καὶ φύλλου στὴ δημοσίευσή τῆς «Παιδικῆς Ἐγκυ- κλοπαιδείας»; Ὁ αὐτὸς; ἄρρες; Ἡθελε- ποὺ νὰ μάθω τὴ γνώμῃ σας.

Ἀν ἀμυβῶμαι γιὰ τὴν ἀγάπῃ σου, Ἰαποία τῆς: Ὑδρας, καὶ σ' εὐχαρι- στῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ Συλλό- γου. Ἐμμετα γιὰ νὰ μὴ γράφῃς εἰ- ναι πολὺ εὐκόλο νὰ βρῶς τις ἐντυ- πώσεις σου καὶ τὶς σκέψεις σου γιὰ τὸ καλὸ τί. Ἐπὶ καὶ ἐγὼ θὰ σὲ γυρί- σω καλύτερα καὶ σὺ θὰ ὠρελθῇς μὲ αὐτὴ τὴν ἐκδοχὴ τῶν ἰδεῶν πού εἶναι πᾶσι ἡ ἀλληλογραφία.

Γιὰ τὴν ταμπέλα, Ἀμαδρῶς, πού πᾶν μερικοὺς φίλους μου καὶ κά- νουν μῆνες νὰ μὴ γράφουν, πολλὲς λό- γος ἔγινε τὸν περασμένο χρόνον καὶ πολλὰ γιαιτρικὰ ἐπιδείχθησαν, ἀπὸ τὴ Βασιλικὴ καὶ ἄλλους. Ἀλλὰ τὸ κα- λύτερον εἶναι ἡ... ὁλοκληρῶς. Ἀμα θί- κει, καὶ τὴν ταμπέλα νικᾷ καὶ πολ- λὰ ἄλλα.

Χρησιμοποιῶ τὸ γράμμα τοῦ Φάσμα- τοῦ! Μοῦ γράφει: «Ἀπὸ τὴν ἀνυπο- νησία μου, ὅσο δὲ λαβῶν τὸ φύλλο σου, μού φαίνεται: πᾶς δὲν περνᾷ ἡ ἔβρα;» ἔπειτα, ἀπὸ τὸ λάβω, μού φαίνεται πᾶς περὶ σὺν πούλ! Κατό- πιν μού περιγράφει τὴν χαρὰ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ τοῦ γιὰ τὴν «Ρηνούλα καὶ τὸν Τότη» καὶ τὴ δουλειὰ πού τοὺς σκάρωτε μὲ τὸ 2ο φυλλάδιο, πού τὸ πῆρε ἀπὸ τὸν ταχυδρόμο καί... τὸ ἔ- κρυψε σὲ μιὰ τρύπα, στὸν κῆτο, γιὰ νὰ τὸ διασῇ... ἄμα μεγαλώσῃ! Ὡς ἔξῃς μού περιγράφει τὸ ταξίδι τοῦ στὴν Αἴγυπτον τὸ Τρελλὸς Ἀέρας, πρῶτον Ἀθηναῖος καὶ γειτονὰς μου στὴν ὁδὸ Εὐριπίδου: «Ἦταν μιὰ Μυ- ροβίλος Χαραυγὴ δταν ἀρῆσκαμ τῆς Ἑλλάδος μας τὴν Ἀγκαλιά. Ὁ πλοῖ- ἀρχὴς μας, ὁ Καπτεῖν Καραπιτέρης, εἶχε μιὰ ὠραία Γαλὶ τῆς: Ἀγκύρας κι' ἐπαίλαμ. Στὴν πρῶνῃ ἐκμύατιζε ἡ Δοξαμένη Γαλανόλευκη. Μακριὰ εἶ- ραμε τὸ «Νησοῦ Ἀκρογιάλι» κι' ἔ- πνευ ἡ δροσερὴ Πειρατικὴ Ἀδρα... Ἀ- ἔφαμα ὅμως ὁ ἄνδρ Σατανᾶ; ἔσχωτε ἔταν Τρελλὸς Ἀέρας καὶ τὸ καπὶ ἀρ- ρῆσε νὰ χορεύῃ στὸ «Ἀφρισμένο Κύ- μα... Ἐίδαμε νὰ προβῇ καὶ τὸ Πούλ τῆς Καταγίδος... Ὡς ἔτσι ὡς; πού φάνηκε ὁ Τηλαυγὴς Φάρος τῆς Ἀ- λεξανδρείας. Ὡς αὐτό, ἔ;

Ἡ Μίμψις μού ἔστειλε δύο τόσι: ἓνα γιὰ τὴν συνδρομὴ τῆς (10 ἀσλινὰ καὶ 3 πένες, σωστά) κι' ἓν' ἄλλο, 50 δραχμῆς, πού τις προῶριζε γιὰ διὰ- φορε παραγγελίες καὶ ἀγγελίες. «Ὁ- ταν ὅμως ἔλαβ- μού γράφε- νὰ τε- λευταῖα σου φυλλάδια καὶ εἶδα πόσα δυστυχεμένα ἀνέγραψα καὶ εἶναι ἀναγ- κασμένα νὰ σάφηνουν, εἶπα μέσος μου: Δὲν εἶναι προτιμότερο νὰ σάφηνω τίς ἀγ- γελίες μου γι' ἀριότερα καὶ νὰ βοη- θῶν ἐν ἁδελφῇ μου σὲ δυστυχία; Κι' ἂν μὴ πού σκεπτομῇ δτι μαζὶ μὴν ἔλαβ- ναι καὶ τὸ φύλλο σου, γί- νεται εὐτυχής.» Ἀξιολύμηντο!—Γιὰ τὸ ἄλλο πού γράφει, δὲν μπορῶ νὰ τὴν

πληρορρήσω, γιὰτὶ τὰ παλὰ ἐκεῖνα κομμάτια τὰ πέταξα πρὸ πολλοῦ.

Στὴ «Συνεργασία τῶν Νέων» πού ἰ- δρῶντε στὰς Πάτρας, μὲ σκοπὸ κυρί- ως νὰ ἐγγράψῃ στὴ διάπλαση περισσό- τερα προσφυγοῦλα, εὐχομαι καθε ἐ- πιτυχία.

Χάρηκα, Μαίον Ζαζῆ, πού ἔλα- βῃ γράμμα σου ὑπερ' ἀπὸ τὴν σιω- πῇ—μὰ εἶχες δικήν, —καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐξοπθῶμα. Φίλησέ μου τὸ μι- κρὸ Μπέμψι καὶ πᾶς τοῦ πού; τὸν περι- μένω μὰ παρ'.

Ἄ, πᾶς; λυτήθηκα κι' ἐγὼ γιὰ τὸ πᾶν σου, Μεγάλη Ἑλλάς! Πραγ- ματικῶς ἦταν μεγάλη κακοτυχία νὰ χάσῃς τόσα μαζὶ ἀγαπημένα ἀνθρωπι- στικά, —κάρτες, φωτογραφίες, γράμμα- τα, λουλούδια, —πραγματικά πολὺ- τιμα, ἀντικαταστάτα, ἀντιπροσώπου- οντα ὁλοκληρὴ ζωὴ! Ὁπωσδήποτε ὁ- μως... ἄλλο καλὸ νὰ μὴν πᾶθῃ! Σοῦ ἔστειλα φύλλα. Ἡ συνδρομὴ τῆς: Ἡ. Ἐ. ἔλθῃ καὶ ἀπόδεξις ἐστῆλη.

Ῥαίτας Ἐπιστολὰς μού ἔστι- λαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἔξῃ: Ἀ- μερικανόπουλο, Ἐργῶν, Ἀληθο- νητη Σμόρν, Κυανόλευκο Αἰβίρο, Κόμησα τῶν Ἀχαρνῶν, Βασιλικὴ (δύο), Ἐμ. Ν. Μάνος, Τραγοῦδι τῶν Ὑμνῶν, Κατοργαροῦλα καὶ Προαίτιος: Πόθος. Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλιας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὁ- λους γιὰ τὰ καλὰ τους λόγια, ἔσπα- θιάτα, ἀναμνήσεις, συμπληρώματα, εἰσφορὰς κτλ.

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Μοῦ ἔσταιν ἀκόμη καὶ οἱ ἔξῃ:

Ἀσπρ. Ἀρπᾶκι	Δρ. 10.—
Καπετὰν Καραπιτέρης	» 2.50
Μεγιστεύς	» 3.—
Ἡὼς τῆς Κιουτάχειας	» 5.—
Κατεργαροῦλα	» 15.—
Μέμψις	» 35.—
Προηγούμεναι εἰσφορὰι	» 248.—
Ἐν ὅλῳ	Δρ. 318.50

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἀπὸ τὰ στελέχη αὐτὴν τὴν ἐβδο- μάδα διὰ τὴν Ἀ' Τριμηνίαν τοῦ 1923, Ἀπορρίπτονται: Τὸ Ἀέφανο τοῦ Πρίγκιπος τῆς Ὀδαλίας. Ὡς αὐτό, ζων- τανῶ, πρωτότυπο. Ἀλλὰ πρῶτον ἐκτε- νές: κι' ἔπειτα πολὺ ὥλο, πολὺ ρεαλι- στικὸν γιὰ τὸν περιοδικό μας. Δὲν κάνει νὰ διαβᾷν τέτοια πράγματα τὰ παι- διὰ!—Τὶ σκεπτομῇ τῆς Ἰωνίας. Πολὺ φιλοσοφικόν. Εἶπα κι' ἄλλη φορὰ πᾶς: τέτοια θέματα δὲν εἶναι γιὰ παι- διὰ. Ἐπειτα φοβερὰ ἀπαισιόδοξα, ἂ- πελπιστικόν. Ὁχι, δὲν ε

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσου. Αἱ λύσεις ἔσονται μέχρι τῆς 14 Μαρτίου ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.]

87. Δεξιόγραφος

Τρεῖς προθέσεις
"Αν προσθέσεις,
Θὲ νὰ ἰδῇς νωρὶς νωρὶς
Πὼς θὰ μείνῃς πιρπιρῆς.
"Εστάλῃ ἐπὶ τοῦ 'Αγῶ-Ἀξιώ-η

88. Συλλαβογράφος

"Αν σὲ δύο νὶ προσθέσῃς
Κι' ἐν' ἀκόμα κτηνικό,
Στὴ στιγμὴ θ' ἀποτελέσῃς
Εὐθυμότατο θεό.

"Εστάλῃ ἐπὶ τῆς Πειροτικῆς Αὖρα

89. Αναγραμματισμός μετὰ Στοιχειογράφου

Εἶμαι φτωχὸς καὶ δυστυχὴς,
"Απερῶχο ἀν μ' ἀφῆσῃς
Γίνονται ἀμέσως γίγαντες,
"Αν μάναγραμμάτις.
Κι' ἂν εἶσαι ἐπιτήδειος
Κάτι νὰ μ' ἀφαιρέσῃς,
Σὲ ὅλα σου τὰ τρώϊμα
"Ανάγκη νὰ μὲ θέσῃς.

"Εστάλῃ ἐπὶ τῆς Νωπῆς Δάφνης

90. Δημόδες Αἰνίγμα

Τέσσερα καλὰ ἀδερφάκια
Μὲ μιὰ ζώνη τυλιγμένα,
Κι' νηγάνε τὼνα τάλλο,
Γύρω-γύρω, γύρω-γύρω,
Μὰ δὲν πιάνονται ποτέ.

"Εστάλῃ ἐπὶ τῆς Ἠλέκτρος

91. Γωνία

+****=Μάγισσα
+****=Νῆσος Αἰγαίου
+****=Βασιλεὺς Κρήτης.
+****=Ἀρχαῖον ἔπος
+****=Πτηνὸν φιδόν.
+****=Στρατηγὸς Πέρσης
+****=Σύγχρ. Βασίλισσα.

Οἱ σταυροὶ καθέτως Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

"Εστάλῃ ἐπὶ τοῦ Διυβάτου

92. Κεντυμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

Εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι φράσεων εὐρίσκεται ἀντεστραμμένη ἀπὸ μίαν λέξιν τοῦ Κυβόλεξου, εἰς τὸ ὅποτον αἱ αὐταὶ λέξεις θάνα-γινώσκονται καὶ καθέτως:

****
****
****

1. Τὰ μεγάλα γίνονται ἀπὸ μικρὰ
2. Τοῦ μνήματος ἡ θεὰ θλιβερά
3. Τὰ ἥδη λαμβάνονται μετὰ τῶν ἐθίμων.
4. Ὁ Εἰρηναῖος ἦτο "Αγιος

"Εστάλῃ ἐπὶ τοῦ "Αρετος τοῦ "Ηλίου

93. Κρυπτογραφικόν.

123456787 = Πόλις τῆς Ἰταλίας
28827 = Ἀριθμητικόν
3217 = Ταχυδρομικόν
46458 = Ἀρχαία πόλις.
5158517 = Ἀφρημένον
67147 = Πόλις τ. Ἑλλάδος
7787 = Ἀγία
874 = Ἐπίρρημα.

"Εστάλῃ ἐπὶ Σπ. Ι. Σούρεφ

94. Συλλαβική Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χάραν τῆς Ἑλλάδος:

1, Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης. 2, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 3, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. 4, Αἰθιοπίς.

"Εστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἀστροτελεῖν 95. Μικτόν.

ν - ση - ὀμ - οοο

"Εστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἐλευθ. Θεακὸς

96. Γεῖτρος

Θ
Θ
Θ
Θ
Θ
Θ

εἰς

"Εστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ἰερσηφ. Ἑλλήνων

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

97. Metagramme

Au lieu d'un V je prends un N et, aussitôt que je sors de la gorge, je deviens un fruit d'hiver

"Εστάλῃ ἀπὸ τῆς Θέλλμας

98. Trois sens

Le même son a trois sens:

1. Ville de France
2. Prénom féminin
3. Nombre

"Εστάλῃ ἀπὸ τῆς Γῆς τῶν Φαιάκων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 39

556. Πύραυλος (πῦρ, αὐλός.)—
557. Θησεῖον (Θη, σύ, ὄν).—558. Λέξις - ἔξις.—559. Δέσρος-βέλος.—560. Τὰ ματία.

561. ΑΣ 562. Κρυφό. (μυ-

ΛΕ ΚΡΗ ΦΙΩχούλα...)

ΚΥΠΡΟΣ —563. ΤΗΛΕΜΑ-

ΠΙΕΡΟΣ ΧΟΣ (ΤΗνος, ΛΕ-

ΙΑ ωνιδας, ΜΑριος, ΣΙ

ΧΟΣτος.)—564.

Πρέπει νὰ τρώγῃ τις διὰ νὰ ζῇ

καὶ ὄχι νὰ ζῇ διὰ νὰ τρώγῃ.—565.

Τρία σὺν τρία ἴσον ἔξ (τρία σὺν,

τρία ἴσον, ἔξ.)—566. Vache-hache

—567. j'ai perdu mes souliers.

(gé, paire d' u, me sous lié.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Περαν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἡ λέξις, μὲ παῖδα δὲ στοιχεῖα λεπτά 50, καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 60. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁραμαῖς 2. Ἡ ἀποπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ' --- 153)

Λίστ. Τρουγέρα, Νόρμα, Ἀρχι-
διάβολε, Κίρκη, Σαντορφ, Λα-
ουρα, ἀνταλλάσσομαι καλλιτε-
χνικὰ c. p.; Στείλιτε.

ΕΛΠΙΔΟΜΕΛΗ ΠΟΡΦΥΡΑ
(Γιάννη Ἀρδαμ Μιαούλη 14. Παιρμα)

(ΚΓ' --- 154)

Στὴν ἀγάπῃ τῶν φίλων του, στὰ
αἰσθητά, εἰς τὰν, τῶν ἐκλο-
γεων, στὴ συμπάθεια τοῦ κύ-
κλου μας, στηρίζεται ἡ:

ΕΛΠΙΔΟΜΕΛΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΓ' --- 155)

Ο ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ, ἀνταλ-
λάσσει Μ. Μ. μὲ ὅλο τὸ ὁρο-
σκόλο κύκλο μας. Ἀπαντᾷ ἀ-
μέσως.

(ΚΓ' --- 156)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κύκλον
τῆς Διαπλάσεως, χαίρετ' ἅ-
παντα τὰ διαπλάσσοι.

ΚΥΝΗΓΟΣ

(ΚΓ' --- 157)

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' --- 158)

Ανταλλάσσει Μ. Μ. καὶ κάρ-
ποστάλ μὲ ἀπαξάπαντας. Φι-
λελευθεροὶ, δὲν πιστεύω νάρρη-
θῇ κανέναν ἀπὸ σὺς. Δοῖσι: Νικ.
Ἀσιμῇ, Ἀγίαν Ζώνην. Ὀδὸς
Θάσσου 15, Ἀθήνας.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ

(ΚΓ' --- 159)

Τὰς Δημητριοπούλου, ἐχάρη-
κα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία
(τράμ). Ἰδανισμέ, Μπούφρα,
πιστεύω νὰ μοῦ χαρίσῃτε ἕνα σας
τετραδίο. —Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' --- 160)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Απὸ καὺς c. p. που θὰ συνο-
δεύεται μὲ ἕνα τετρ. Μ. Μ.
καὶ τὴ γνώμη: «Ποῦ εὐρίσκεται
ἡ τειλεία εὐτυχία» θὰ βραβευθοῦν
τρία τὰ καλύτερα. Προθεσμία
τρίμηνος. Βραβεῖα Βιβλία 50
δραχμῶν. —Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' --- 161)

Ψηφίζουμε τὴν
ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ μας.
Νεφέλη, Τραγοῦδι τῆς Ἑνώσεως

(ΚΓ' --- 162)

Τριανταφυλλένια, γιατί δεν μοῦ
ἐστελῃτε Μ. Μ.; —Νεφέλη

(ΚΓ' --- 163)

«Η ΓΥΡΑ ΜΟΥ»

—Βαρδάτε καὶ θὰ τρακαροῦμαι.—
οἶσάμεν. Τρολιάς=Κ. Ραπτις.
Δεραννοβόλος Ἰππότης=Α.
Δημητρίου, Ξένη=Δίγλη Ἰγγλέ-
ση, Βατρίκη=Εὐθυλία Μπαμ-
παλου, Ρολάνδος Δυνατός=Νί-
κος Τρουπῆς.

(ἔχει συνέχεια) ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' --- 164)

Γαῖε Γράνης, ἀναμείνате προ-
μηθευθῶμεν. —Μαντεῖον τῶν
Δελφῶν, Ἀμνηστίακος Παῖς

(ΚΓ' --- 165)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

Ὅσα ἐβραβεύηκατε τὶς γυναικί-
ες καὶ τὰ μαλῶματα τῶν ἄλ-
λων συλλόγων, προσέθετε λίγο
στὴ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΝΕΩΝ, ποὺ
θὰ ἰῆτε στὸ ἄλλο φυλλάδιο.

(ΚΓ' --- 166)

«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ»

Βατρίκη, ὀνειρεύεσαι!.. Πότε
μὰς εἶδες στὸ «Θρίαμβος»; Ἐ-
γραψες αὐτὰ γιὰ νὰ δικαιολογή-
σῃς τὴν ἀποχώρησίν σου ἀπ' τὸ
«Θρίαμβος»!

Νέα μὰς διεθύνει Ντίκον Ζα-
χαρά, p. r. Θεσσαλονίκην.

(ΚΓ' --- 167)

ΡΕΝΑ, ποὺ ξεφυτρώσῃς καὶ σὺ
σαν μαντιτάρ; Ὁελεῖς νάχου-
με κομπόζοιτες;

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΓ' --- 168)

«ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ»

Ἰδρὺθῃ συλλογὸς ὑπὸ τὴν ἄνω
ἐπωνυμίαν. Σκοπός: Σφοδρὰ
καταπολέμησις τοῦ «Θρίαμβου».
Ἀρχηγός: ΙΑΣΩΝ. Συμπολεμι-
σταί: ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ, ΤΥ-

ΔΕΥΣ, ΖΗΤΗΣ, ΚΑΛΑΓΙΣΝ. ἄ.

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ «ΘΡΙΑΜΒΕ»!

Παπαρούνα=Βερενίκη Γάνου,
Τραγοῦδι τῶν Θεακῶν=Ἀθαν.
Κοκκινός, Δαμιάνιος Πνεῦμα=

Παρις Ἰωάννης, Ἀργῶ=Α-

ριάνθη Καρλῆ. ΙΑΣΩΝ

(ΚΓ' --- 169)

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

Υποψήφ. Δημοψηφισματ., 1922
Ψῆφοι ἐξεφαλισμένοι 300.
Ὅλοι δώσατε τὴν ψῆφόν σας.

(ΚΓ' --- 170)

Ὀνειρο τῆς Κύπρου, Ἀφρόδει-
νο, Τσιγγάνα. Μ. Μυστικὸ
σας ἔλαβα, εὐχαριστῶ Δικά μου
ἔστειλα. ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ' --- 171)

«Π. Α. Σ.» Ἀποτελέσματα Δια-
γωνισμοῦ Μ. Μυστικῶν. Βρα-
βεύθηκαν: Βατρίκη, Τραμουντά-
να, Ἀετός. ΑΗΤΤΗΤΕ!, ἡ-
τήθη: ἔπεσε ἔξω καὶ μὲ στοίχη-
μα 80 δραχμῶν. Δέχεσαι;

Ἀρχηγός: ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΑΣ

(ΚΓ' --- 172)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΟΜΙΧΑΝΣ»

ΤΡΟΥΓΕΡΑ, πρόσεξε μήπως
πῶς γιὰ μαλλὶ καὶ φύγῃς κου-
ρεμένος. «Π. Α. Σ.» Πειρατικὴ
Ἀνεξάρτητος Συμμαχία, δὲν μὰς
ἐφέρθη καλά, γι' αὐτὸ σὲ ξεσκε-
παζοῦμε. Ἀρχηγός: Ἡπειρωτι-
κός Ἀγών: Κουτσουμπιάς, Ὑ-
παρχηγός: Ἀσσαράτ: Τσιρογιάν-
νης, Γραμματεὺς Δαφνοστεφ.
Ἑλλάς; Δερδενές. Κι' ἂν δὲν
συμμορφώθῃς συνεχίζομεν. ΙΟΥ-
ΛΙΑΝΕ, γρήγορα θὰ τὰ ξανα-
ποῦμε.—ΜΑΙ' ΣΤΡΟΣ, ΚΑΤΑΓΙΣ

(ΚΓ' --- 173)

Ναυορίστρα, Ἀφρόδεινο, νό-
στιμο τὸ βραβεῖόν εὐχαριστῶ.
Ρίτα, τι γίνεσαι; δὲν πιστεύω νὰ
ἔχεσες τὴ Βατρίκην σου;

(ΚΓ' --- 174)

Εἰσερχομένη στὸν διαπλασιόκο-
σμον χαίρετ' ὅλα τὰ διαπλα-
σοπούλα καὶ χωριστὰ τὴν Μι-
κράν Ἑθοποιόν. Τεμπέλα

(ΚΓ' --- 175)

Αν εἴσατε παλληκαράδες, ΚΑ-
ΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, ἔ-
δω θὰ φανῇτε. Ἀνακαλύψτε με.
ΛΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

(ΚΓ' --- 176)

ΑΓΑΠΗΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! Ἀν-
ταλλάσσομε Μ. Μυστικά,
Ὅποιος στείλῃ πρῶτος θὰ βρα-
βευθῇ πρωτότυπα. Δ/σις: Βεῖνό-
γλου, Ἀρέρωφ 7-5, Ἀθήνα.

ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' --- 177)

813, δέχεσαι συμμαχίαν;
1ραψ μου μέσφ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΕΩΣ, ΓΥΨ

(ΚΓ' --- 178)

Ρίτα, θὰ σὲ υποστηρίξω. Ἡλιο-
γέννητη, σὲ ψήφισα.
Κόμησα τῶν Ἀχαρῶν

(ΚΓ' --- 179)

Ψηφίστε τὴν

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ.

Ἑλληνικὸ Ἰδανικὸ

(ΚΓ' --- 180)

Μὰ ψῆφο στὸ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΑΝΙΚΟ
ἕνα ἀπὸ τὰ ποιητικώτερα ψεύδων.

(ΚΓ' --- 181)

Ὅσες καὶ ὅσοι νοιώθουν κατὶ
λεπτὸ εὐγενικὸ μέσα τους ἀς
ψηφίσουν τὴν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ τῆς
ἀξίει.

(ΚΓ' --- 182)

Ποῖος θάρρηθῇ τὴν ψῆφον του
γιὰ τὸν
ΓΝΗΣΙΟΝ ΕΛΛΗΝΑ

(ΚΓ' --- 183)

Κανεὶς δὲν θάρρηθῇ νὰ ψηφίσῃ
τὴν Φανὴν τῆς Ματρίδος μα-
ζὶ καὶ τὴν Ἥβη στὸ φετεινὸ Δη-
μοψήφισμα.

(ΚΓ' --- 184)

Ἡλιογέννητη, Ἑλλάδος Ἀγκα-
λιά, Παναχοῦ Παρῶν, Ἀ-
θάνστη Ἑλλάδος, ἔχετε τὴν ὑπο-
στήριξιν τῆς—Μαριέλ Φιφῆ.